

кажемъ, че сме българи и не ще търпимъ вече да се служи въ църквата само по гръцки. Но какъ да захванемъ? Учителътъ ни каза: който има куражъ, да прочете апостола на български утре при богослужението. Азъ се решихъ. До това време въ църквата св. Богородица ходѣха българи и гърци. Тя бѣ съградена отъ майстори българи и съ пари български, но гърцитѣ бѣха я обсебили само за тѣхъ си. Единъ праздниченъ день се извършваше литургия, разбира се, на гръцки. Когато дойде реда да се пѣе апостола, азъ се отдѣлихъ отъ другаритѣ си, отидохъ посрѣдъ църквата, извадихъ изъ пазвата си български апостолъ, отворихъ го и започнахъ да пѣя по български. Изеднажъ църквата онѣмѣ. Българитѣ се изненадаха, но се усмихнаха, а гърцитѣ, щомъ чуха, че се пѣе български, намръщиха се, развикаха се: не бива! не може! Не щемъ да слушаме варварски български езикъ! Азъ нищо не чувамъ, продължавамъ си пѣението. Единъ високъ, но черъ и сухъ, като чиросъ, гръкъ се приближи до мене, хвана ме за рамото и извика: стой!—Ала веднага другаритѣ ми съученици ме заобиколиха, изтласкаха гърка и викаха: пѣй, Нешо! Пѣй! не бой се! Въ църквата се дигна голѣмъ шумъ. Гърцитѣ викаха: стой! Спри! — Чети! пѣй, Нешо, викаха българитѣ. Азъ не мръднахъ отъ мѣстото си и изпѣхъ силно апостола до края. Гърцитѣ искаха да ме биятъ, но българитѣ ме запазиха. Моята радостъ и радостъта на другаритѣ ми бѣ безкрайна.

Това бѣше презъ 1859 г. Отъ тогава стана обичай апостолътъ да се чете винаги по български. Българитѣ се насърдчиха. Мина се нѣколко време, българитѣ поискаха да се чете на българ-